

Майстор Михал

(Тракийска легенда)

Когато султан Селим сразил неприятелите си и разширил пределите на своята държава на север и на юг, решил да украси новата си столица — гр. Одрин — с хубава джамия.

Разпратил той пратеници из всички краища на своите обширни владения да търсят изкусни майстори-зидари, прочути каменоделци, златари, зографи!... Но никой не се наемал да изпълни волята и желанието на султана. Най-после дошел един зидар българин в проста селска носия. Майстор Михал го викали. Той застанал пред султана поклонил се и казал:

— Господарю, проста е моята носия, ала изкусни са моите ръце, здрави са мишците ми, тежки са моите чукове и остри са длетата ми!... Наемам се да иззидам джамия, каквато никой не е строил до сега. Достави ми само мрямор и гранит, злато и олово, пясък и вар, много коли и хиляди работници!...

— Добре!... Всичко това ще ти се даде, но знай, че, ако не изпълниш обещанието с главата си ще отговаряш!...

Тъй казал султан Селим и издал строга заповед: да се свикат всички годни за работа българи с техните коли и работен добитък.

Занизали се дълги кербани коли, завървели отбор млади работници от Бело море до Черно, из равна Румелия към Одрин града!.. Вървели с месеци, работили години... Мнозина отишли и не се върнали. Едни загинали, зарити из каменните кариери, други измрели под жестоките удари на султанските войници!

Плачели вдовици, пищели сираци, ридали и проклинали и султана и майстор Михала.

Тържествувал султан Селим, радвал се и пеел хвалебни песни на Аллаха. Наближавал деня, в който джамията ще бъде привършена..